

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН ДВАНАЙСЕТТЕ ПЪТНИКА

Превод от датски: Светослав Минков, 1977

chitanka.info

Навън беше люта зима. Ясното небе бе посипано със звезди, а въздухът бе чист и неподвижен.

— Тряс! — счупи някой една стара саксия о вратата на съседа.

— Бум! Бум! — изгърмя някъде пушка.

Хората празнуваха настъпването на Новата година. Градският часовник започна да бие полунощ.

— Тра-ра-ра-ра! — затръби рогът на пощальона.

Голямата пощенска кола се приближаваше към градските врати. Тя носеше дванайсет пътника, повече хора не можеше да побере: всички места бяха заети.

— Ура! Ура! — крещяха хората по къщите, където се бяха събрали да посрещнат Новата година. С последния удар на часовника те станаха от местата си с пълни чаши в ръце и започнаха да пият за здравето на Новата година.

— Здраве и щастие за Новата година! — чуваше се от всички страни. — На вас една хубава женица! На вас повечко пари! Край на всички скърби и неволи!

Такива бяха пожеланията на хората, които чукаха чашите си. А в това време пред градските врати спря пощенската кола с дванайсетте пътника.

Кои бяха тия пътници?

Всеки от тях имаше паспорт и багаж. Освен туй те носеха цял куп подаръци за мен, за теб и за всички жители на града. Кои бяха те, защо бяха дошли, какво бяха донесли?

— Добро утро! — извикаха пътниците на пазача пред градските врати.

— Добро утро! — отвърна пазачът, защото часовникът беше ударил вече полунощ.

— Вашето име? — попита пазачът тоя, който слезе пръв от колата.

— Вижте в паспорта и ще узнаете — отвърна първият пътник. Той беше здрав мъж в меча шуба и с подплатени обуца. — Аз съм тоя, на когото мнозина от хората възлагат големи надежди. Ела утре при мен: ще ти дам да се почерпиш за Новата година. Аз пръскам наляво и надясно пари, уреждам балове — цели тридесет и един бала! Повече нощи не мога да губя! Моите кораби са замръзнали в пристанището,

но в кантората ми е топло и приятно. Аз съм търговец, наричат ме Януари и нося със себе си само сметки.

След него слезе вторият пътник. Той беше веселяк — луда глава. Имаше вид на театрален директор, на карнавален разпоредител — с една дума, личеше си, че е роден само за увеселения. Багажът му беше една голяма бъчва.

— С тая бъчва ще направим добър гуляй — каза той. — Аз обичам да веселя другите, а така също и самия себе си. Но аз живея всичко на всичко двадесет и осем дена. Наистина понякога ми прибавят още един ден, но туй не ме интересува. Ура!

— Тук е забранено да се вика! — рече пазачът.

— Това не се отнася за мен! Аз съм княз Карнавал и пътувам под името Февруари. В тоя миг от пощенската кола слезе третият пътник. Той се държеше важно и бе дигнал високо главата си, защото беше роднина на „четиридесетте мъченици“ и минаваше за предсказвач на времето. Тая длъжност, разбира се, не беше много доходна и затова той имаше твърде мършав вид. В петлицата му бе забодено букетче от мънички, съвсем мънички теменужки.

— Март, марш! — извика му четвъртият пътник и го удари по рамото. — Не чуваш ли! Тичай скоро в караулната стая: там пият пунш, твоето любимо питие. Ето, оттук усещам миризмата му. По-скоро, по-скоро, господин Март!

Но туй не беше истина. Четвъртият говореше това само за да се избави от своя досаден другар. Сам той изглеждаше твърде голям мързеливец; не обичаше никак работата и използваше най-малкия случай, за да празнува.

— Едно е само лошо: в света няма нищо постоянно! — каза Април. — Ту слънце грее, ту дъжд вали, хората ту пристигат, ту заминават. Аз съм агент по наемане на квартири, каня на сватби, уреждам погребения — с една дума, мога и да се посмея, и да поплача. В куфара си нося летен костюм, но ще бъде смешно да го обличам. Сега да, ето какъв съм аз. За по-голяма тържественост ходя с летни чорапи и със зимни ръкавици.

След него от колата слезе една дама.

— Госпожица Мая! — препоръча се тя.

Тя беше облечена в тънка лятна рокля и носеше галоши. Цветът на роклята ѝ напомняше цвета на млади липови листа, а косата ѝ бе

обкичена с анемонии. От нея лъхаше такъв силен мирис на дива смола, че пазащът не можа да се сдържи и кихна!

— Наздраве! — извика му девойката.

Колко мила беше тя! И каква певица! Не театрална, не улична, а горска певица. Тя бродеше из свежите зелени гори и си пееше за собствено удоволствие.

— Сега иде младата дама! — извикаха седящите в колата.

И наистина от колата слезе млада дама — хубава, горда, нагиздена. През най-дългия ден на годината госпожа Юния даваше бал в къщата си, за да имат гостите време да изядат всички поднесени им закуски. Тя, разбира се, си има свой файтон, но пътуваше заедно с другите в пощенската кола, за да покаже, че не е горделива. Тя не пътуваше сама. С нея беше по-малкият ѝ брат Юли.

Той беше тлъстичък господин в летен костюм и със сламена шапка. Багажът му не беше голям, защото при силна жегата всеки товар досажда. Той носеше със себе си само бански гащички, а туй, разбира се, не бе много.

След тях слезе от колата самата им майка, госпожа Августа, продавачката на плодове, притежателка на много рибници, селянка в широка фуста. Тя беше дебела и пъргава, сама се грижеше за всичко и със собствената си ръка черпеше с бира работниците из полето.

— С пот на лицето ще изкарваш хляба си! Тъй е писано в библията! — каза тя. — Най-напред труд, а после разходки, танци, игри на чист въздух!

Да, чудна стопанка беше госпожа Августа.

След нея слезе пак мъж, художник пейзажист, господин Септември. Той се готвеше да покаже на гората, че листата ѝ могат да променят цвета си и да станат чудно хубави. Стига само той да вземе четката — и гората ще почне да гори ту в пурпурни, ту в златни багри. Художникът можеше да свири с уста като щурец и беше голям майстор в работата си. Той украсяваше бирената си чаша с хмелни клончета — с една дума, разбираше от хубавото. Той свали от колата само една кутия с бои и това беше целият му багаж.

След него се яви един земеделец, който мислеше само за оран, сеитба и лов. Господин Октомври — тъй наричаха земеделеца, носеше пушка и водеше едно куче, а ловджийската му чанта беше пълна с орехи. Той имаше много багаж: беше помъкнал дори и един плуг.

Разправяше нещо за селското стопанство, но от силната кашлица и охкане на съседа му не можеха да се чуят неговите думи.

Тоя съсед пък беше Ноември. Той имаше толкова силна хрема, че вместо кърпичка държеше под носа си цял чаршаф и все пак, според думите му, той трябвало да придружава работниците и да им търси работа за през зимата. Разбира се, Ноември не се съмняваше, че настинката му ще мине, щом започне да сече дърва, защото той беше най-добрият дървар от цялото дърварско сдружение. Вечер той работеше дървени кънки, тъй като знаеше, че след няколко седмици ще има голяма нужда от тия троши-колена.

Най-сетне слезе и последният пътник — старата бабичка Декемврия с мангала. Тя трепереше от студ, но очите ѝ блестяха също като звезди. Ръката ѝ държеше една саксия, в която беше посадена малка елхичка.

— За това дръвче — каза тя — аз ще се грижа сама, за да може то да стане голямо и да стигне до тавана на Бъдни вечер. Тогава по него ще изникнат запалени свещици, златни ябълки и много други играчки. Моят мангал топли като печка. Аз ще извадя от джоба си книжката с приказки и ще почна да чета на глас. Тогава всички деца в стаята ще стоят мирно, а кукличките по елхата ще оживеят. Восъчният Дядо Мраз ще слезе долу и ще целуне поред всички хора в стаята. Той ще целуне така също и децата, които стоят отвън пред вратата и пеят коледарски песни.

— Сега колата може да мине! — рече пазачът. — Всички пътници слязоха от нея. Да дойде другата кола!

— Преди това нека дойдат дванайсетте гости при мен! — извика началникът на стражата. — Паспортите ще останат у мен. Те са издадени на всекиго само за един месец. След изтичането на срока аз ще отбележа в паспорта и поведението. Господин Януари, моля, влезте!

И господин Януари влезе.

Когато измине годината, аз ще кажа какво донесоха тия дванайсет пътника и на теб, и на мен, и на всички останали. Сега още не знам това, пък и те сами не го знаят, защото времето, в което живеем, е много интересно и всеки месец ни носи хиляди изненади.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.